

[Christmas Møller.]

skal hverken sige, at Valget vinder vi, eller nære søde Forventninger om, hvor ilde det vil gaa — jeg vil ikke sige ens Broderparti, men dog et, som man er paa en Maade lidt besvogret med. Man skal hverken spaa i den ene eller den anden Retning, og jeg skal ikke spaa om Folkeafstemningen, men kun sige, at jeg nærer tryk Forventning til, at enhver i Dag kan se, uanset hvilke Synspunkter man har haft med Hensyn til den Forfatningspolitik, der er ført, uanset Uenighed om den ene eller den anden Paragraf, at der er simpelt hen ingen anden rimelig Politik her i Landet end at stemme ja til Forfatningen den 23. Maj. Vi har ogsaa Lov til at sige, vi Grundlovspartier, at der er jo faktisk overhovedet ikke stillet noget som helst andet Forslag op imod det Grundlovsforslag, som nu er vedtaget det reglementerede Antal Gange i det høje Ting, og derfor vil jeg ogsaa gerne have Lov til at sige til det ærede Medlem Hr. Brorsen, at naar han nu talte om Folkeafstemningen og var vred over, at Grundlovsforslaget blev sendt ud til Vælgerne paa Statens Bekostning, er det mig helt ufatteligt. For det, der foreligger som Spørgsmaal, er jo Ja eller Nej til denne Grundlov, og der foreligger jo slet ikke noget, som man kan stille op imod dette; det ærede Medlems eget Forslag foreligger jo ikke mere; han har slet ikke stillet Forslaget i Landstinget, da det endnu kunde nytte. Forholdet er videre det, at der var ingen Grund til at sende den nuværende Grundlov ud, for den er det ærede Medlem jo ikke en Tilhænger af, saa der foreligger ganske klart til Folkeafstemningen og i Situationen kun det ene Forslag, det, som er blevet vedtaget her i det høje Ting.

Det ærede Medlem har i øvrigt Uret i, at det ikke har været Skik ved Folkeafstemninger at sende Forslag ud, for ved Folkeafstemningen den 14. December, var det vist, i 1916, hvor der stemtes om de vestindiske Øers Salg, udsendtes Mindretals- og Flertalsbetænkningen om, hvad man mente man maatte raade til. Men det ærede Venstreparti har jo ikke noget Raad at give; de raader ikke til at stemme nej; de raader til at blive hjemme og overhovedet ikke deltage.

Den anden Grund til, at den Debat, der maa føres her, i saa høj Grad maa faa Karakteren af en akademisk Diskussion, er den, at i Virkeligheden er naturligvis alle vore Tanker først og fremmest knyttet til de Begivenheder, som har fundet Sted paa det udenrigspolitiske og det nordiske Omraade i de allersidste Dage. Og her lægger

vi begribeligvis, hver ud fra sit Synspunkt, en aldeles afgørende Vægt paa, at den Holdning, som vort Land kommer til at indtage, naar Svar skal afgives paa den Henvendelse, der er rettet til os, bliver af en saadan Karakter, at den kan være betryggende og sikrende for vort Lands Fremtid.

Men jeg ønsker naturligvis, selv om disse Forhold eksisterer, paa samme Maade som andre ærede Ordførere har gjort det, at gøre et Par Bemærkninger om Stillingen, som den er i Dag, og om de Opgaver, der foreligger.

Jeg vil da gerne gøre Valgresultatet op, ligesom ogsaa andre har gjort det. Jeg skal ikke trætte Tinget med at gennemgaa alt, hvad der blev sagt mod den Forfatningspolitik, der er ført; jeg tænker blot tilbage paa, hvilke Oceaner af Blæk der er ofret fra Venstrepressens Side paa falske Spaadomme om, at nu brød denne Grundlovs politik sammen, nu var Halvdelen af Konservatismen imod den, nu holdt Spørgsøgen, og nu kørte den, og nu var den ved at vælte, nu var den gaaet af Sporet, nu tabte den Traaden, og jeg ved ikke alt, hvad der er blevet skrevet. Nu staar vi ved Vejs Ende, og nu er Stillingen i Dag den, som man jo ganske klart kan gøre det op: 4 konservative Stemmer imod Grundloven, deraf de 3 landstingsvalgte. Det er Resultatet; saaledes er Stillingen; ved et Valg, hvor man fra alle Sider spaaede os Undergang, er Resultatet blevet det, at vi havde en beskeden Fremgang i Stemmer, naturligvis ikke saa fulminant som Venstres, det er klart, men vi har altid været af beskeden Format, i hvert Fald i de sidste halvhundredre Aar; om vi i de næste halvhundredre Aar vil være det, kan jeg ikke love det ærede Medlem.

Men vi har i hvert Fald ikke laant Stemmer; hvis vi havde noget med at laane Stemmer, saa har vi laant dem ud. Jeg gør Valgresultatet op paa den Maade, at vi har laant Stemmer ud ogsaa til det ærede Medlem, for det ærede Medlem kan jo ikke være i Tvivl om, at Venstres Agitation var den: Selv om man ikke er Venstremand, maa man stemme Venstre denne Gang for at stemme mod Forfatningsændringen — og nogle er der vel, som har stemt derefter! Jeg mener ogsaa, at vi laante en tidligere æret Kollega et Par Stykker. Vi har laant Stemmer ud, men Venstre laante, hvis man kan bruge det Udtryk, f. Eks. de 4 000 i de sønderjyske Landsdele, og det glemmer Venstre altid.

Men Valgresultatet gør jeg hellere op paa en helt anden Maade end ved en Diskus-